

opusdei.org

„Možemo 'dotaknuti' živog Isusa u svim događajima svakodnevnog života“

Intervju s Prelatom Opusa Dei
objavljen u „Alfa y Omega“ u
Španjolskoj. Razgovarala:
Teresa Guitierrez de Cabiedes

31.12.2017.

*Običava prekrížiti ruke nakon čega
mu se lice raširi u osmijeh dok govori
nježno i s blagim humorom. Sa svoje*

72 godine još uvijek ima dobar backhand u tenisu. Njegov trijezan izraz lica ublažava dubok, ali prijazan pogled.

Nakon vašeg izbora za Prelata Opusa Dei, ne znam trebam li vam čestitati ili izraziti sućut zbog tereta koji je pao na vaša ramena. Kakav je osjećaj biti duhovni otac tisućama ljudi iz cijeloga svijeta?

Iako sam svjestan svoje velike odgovornosti, nisam njome opterećen. Iznad svega, pomaže mi znati da Bog, kada nekome daje zadatak, posao kojeg treba odraditi, također daje i milosti potrebne da ga se izvrši.

Isto tako me tješi što mi je Sveti Otac pokazao svoju bliskost i privrženost na vrlo opipljiv način, kako u trenutku kada sam imenovan Prelatom tako i kasnije kada sam imao priliku vidjeti ga. Uz to osjećam se podupiran molitvom i

privrženošću tolikih ljudi. Sjećam se pisma kojeg sam primio od jednog dječaka koji je tada bio u bolnici, a koji je rekao da svoje patnje prikazuje za mene; i pisama potpore tolikih vjernika Opusa Dei i drugih ljudi. Time objašnjavam spokoj kojeg sam imao tijekom ovih posljednjih mjeseci.

Nakon vašeg izbora za Prelata, jesu li vam vaši protivnici u tenisu puštali da pobijedite?

Nadam se da ne; takvo nešto bih odmah primjetio i igra bi izgubila svoju zanimljivost.

Nedavno ste bili na svom prvom pastoralnom putovanju u Španjolsku kako bi posjetili vjernike i prijatelje Opusa Dei. Koju poruku ste htjeli prenijeti tijekom tolikih osobnih susreta?

Tijekom ovog putovanja u Španjolsku htio sam podsjetiti ljude da prije

svega, kao kršćani, trebamo staviti Isusa u središte svoga života. Kao što je Benedikt XVI. naglasio u svojoj prvoj enciklici (riječi koje Papa Franjo voli citirati), kršćanin ne prijanja uz ideju, niti uz nekakvu doktrinu, već slijedi i ljubi osobu: Krista Isusa.

To je ono na čemu sam htio inzistirati tijekom ovog putovanja, stavljanje naglaska na duh koji je vlastit Opusu Dei: da smo pozvani unijeti Kristovo milosrđe u naš svakodnevni život, u našu obitelj, naš posao, odnose sa svojim prijateljima.

U Španjolskoj je Opus Dei donio velike duhovne i društvene blagodati. Ali je također izazvao i kontroverze. Mnogi ljudi su pronašli Božje spasenje zahvaljujući Djelovoj karizmi i sretni su. Ali ima također ljudi koji izjavljuju, neki čak i javno, da im je njihovo vrijeme u Opusu Dei

nanijelo duboke rane. Postoje li možda neke stvari koje nisu najbolje učinjene?

Tijekom 22 godine koliko sam radio rame uz rame s bivšim Prelatom don Javierom, slušao sam kako je molio oprost od onih koji su se osjećali uvrijeđenima ili povrijeđenima zbog ponašanja bilo koga od njegove djece. I ja se pridružujem toj molbi za oprost i svim svojim srcem želim da te osobe budu izliječene od svojih rana i da prevladaju svoju bol.

Sveti Josemaria je običavao reći da osjeća veliku naklonost prema svakoj osobi koja je prisustvovala sredstvima formacije u Opusu Dei, iako možda samo na neko vrijeme. Zamislite njegovu naklonost prema onima koji su uistinu pristupili Djelu. Osjećao je duboko duhovno očinstvo prema njima i nije nikada prestao ljubiti ijedno svoje dijete ili brata.

Važno je o ovome razmišljati iz dvije perspektive. S jedne strane, poruka Opusa Dei jest put otvoren za slijediti Krista. S druge, aktivnosti koje ljudi i centri Djela izvršavaju su, kako je i prirodno, pod utjecajem okolnosti i načinu bivanja osoba uključenih u njih. Sigurno je da će među tolikim brojem ljudi i aktivnosti – svih sa dobrim namjerama – doći do pogrešaka, propusta, nepažnji ili nesporazuma. Htio bih zamoliti oprost za svakog pojedinog od njih.

Govorite o traženju oprosta. Jedan od blagoslova katoličke vjere jest taj da znamo da nas Božje milosrđe prima natrag unatoč našim pogreškama. Čak i kada one kaljaju njegovo Ime. Možda jedan od najradosnijih trenutaka posljednjih godina jest onaj kada je sv. Ivan Pavao II. zatražio oprost u ime svih vjernika univerzalne Crkve za počinjene pogreške.

Mišljenja sam da ne bi trebali odvajati naš zahtjev za oprostom od hvale koja pripada Bogu iz zahvalnosti za mnoge darove koje nam on u svome milosrđu neprestano udjeljuje i koje nam dolaze kroz ljudska sredstva koja na taj način postaju sredstvo božanskog djelovanja.

Sveti Ivan Pavao II. nam je cijelog svog života davao divan primjer ove dvije dimenzije koje bi uvijek trebali imati na umu kada razmatramo Božju veličinu usporedo s ljudskom slabošću. To je ono što se dogodilo na taj Dan oprosta kojeg je zatražio tijekom Velikog jubileja 2000. I Benedikt XVI. je također naglašavao kako je oprost jedina sila koja može nadvladati zlo, koja može promijeniti svijet. Prije svega, trebamo tražiti oprost od Boga. Ali naš život se također treba sastojati od redovitog traženja oprosta i opraštanja drugima. Ovo ponavljamo svakoga

dana dok molimo Očenaš, ali prečesto zaboravljamo to u praksi. Istina je da moramo poštivati istinu, da ne možemo tražiti oprost indirektno ili nepravedno optužujući druge nekom vrstom površnog „*meaculpizma*.“ Ali opraštanje i traženje oprosta su kršćanski stavovi koji ne ponižavaju, već uzvišuju osobu.

Kršćanstvo na Zapadu se trenutno nalazi u „zimi duhovnih zvanja“ koja izaziva zabrinutost. Ali postoje također i dokazi nadolazećeg proljeća u Crkvi: plodovi koji bude nadu u zajednicama koje su sazrijele kroz obnovljeno poučavanje vjere. Izgleda da nas Duh Sveti potiče da idemo dublje u našoj zahvalnosti za ljubav Boga koji nam dolazi ususret, koji ne zahtjeva da Ga pridobijamo svojim zaslugama, koji treba naše siromaštvo kako bi na nas izlio svoju milost. Kako

netko u Opusu Dei danas živi i naviješta ovaj odnos s Bogom?

Temelj duha Opusa Dei jest živa svijest da smo djeca Božja. Sveti Josemaria je u *Prijatelji Božji* napisao: „Bog je Otac pun nježnosti, beskonačne ljubavi. Obraćaj mu se s 'Oče' mnogo puta tijekom dana i reci mu – sam, u svom srcu – da ga voliš, da ga obožavaš, da se osjećaš ponosnim i jakim jer si njegovo dijete.“ Naviještanje našeg odnosa s Bogom u Opusu Dei ima ovo žarište. Kao što je sv. Ivan napisao “Gledajte koliko nam je ljubav darovao Otac: djeca se Božja zovemo, i jesmo.“

U ovom našem svijetu, toliko često taocem kulture tuge, osjećati ovu ljubav Oca čini se ključnim za živjeti s nadom.

Uvijek, a na poseban način u ovim vremenima, trebamo imati na umu ovu čudesnu stvarnost jer će nam pomoći nadvladati pesimizam koji

preuzima kontrolu kada smo suočeni s problemima u životu, sa sviješću o našim vlastitim nedostacima, s poteškoćama evangelizacije, pa i sa stanjem u svijetu.

Naš život nije romantičan roman već više epska pjesma. Spoznaja da smo djeca Božja pomaže nam živjeti s pouzdanjem, zahvalnošću i radošću. Poziva nas da ljubimo ovaj naš svijet sa svim njegovim problemima i sa svom njegovom ljepotom. Mir u svijetu ovisi više o tome što svatko od nas doprinosi u svakodnevnom životu (smiješkom, opraštanjem, nepridavanjem pažnje sebi samima) nego na pregovorima između nacionalnih država, koliko god nužni i važni oni bili.

Od vašeg prvog pastoralnog pisma kao Prelata inzistirate u velikoj mjeri na važnosti stavljanja Isusa Krista u središte vlastitoga života, da trebamo iskusiti i uvijek iznova

proživljavati osobni susret s Božjom ljubavlju. Samo kao posljedica ovoga susreta može niknuti kršćanski život i milost preobilovati u Crkvi. Kako Opus Dei namjerava navijestiti ovu veliku radosnu vijest?

U osnovi, putem iskrenog prijateljstva, od osobe do osobe, što uvijek uzajamno obogaćuje. Za evangelizaciju, ono nužno jest vrijednost osobnog svjedočanstva i dijeljenje vlastitog životnog iskustva: to je mnogo učinkovitije od teoretskih govora. Logično, to ne isključuje razne osobne inicijative koje uključuju evangelizaciju (škole, zdravstvene ustanove, itd.). U nekima od njih Prelatura preuzima odgovornost za kršćansko usmjerenje i duhovno vodstvo.

Opus Dei je rođen u Crkvi s proročkim karakterom. Ipak, smrt Osnivača dogodila se u vrijeme

prvih godina post-koncilskog „tsunamija.“ Čini se sasvim logičnim da se Djelo treba čvrsto držati svojih temelja. Ali mogu li postojati i neki znakovi „ukopavanja“ od strane Djela pred tolikim kaosom i zbunjenošću kroz koju je Petrova lađa prošla i još uvijek prolazi?

Vjernost Bogu jest jedna stvar koja je uvijek sjala kroz dvadeset stoljeća kršćanstva. Vjernost kršćanskoj vjeri, što je vjernost Kristu, se uvijek pokazala inovativnom, dinamičnom i preobražavajućom. Mislim da je istina, nakon II. vatikanskog sabora, kada smo vidjeli rezultate „hermeneutike puknuća“ (kako ju je Benedikt XVI. u svom poznatom govoru nazvao), da je iskušenje „ukopavanja“ koje spominjete postala stvarna mogućnost.

U svakom slučaju, radi se o privremenim reakcijama koje je

potrebno nadvladati – kako „puknuće“ tako i „ukopavanje.“ One su rezultat popuštanja dijalektičkom, političkom mentalitetu koji je stran Crkvi jer dijeli i razbija jedinstvo. U Crkvi nema, niti bi ikada trebalo biti, strana ili stranaka, već jedinstvo unutar legitimnog pluralizma.

Relativizam je uzrokovao opći nered u našem dezorijentiranom društvu. Djelo je poznato po svojoj vjernosti i odanosti Crkvi i Papi. Ovo može biti blagoslov u turbulentnim vremenima.

Naglašavanje nauka usred oluja pruža sigurnost; ali također može dovesti i do žudnje da sve bude „prema pravilima.“ Kako se može uskladiti potpuna vjernost božanskom zakonu s radosnom slobodom djece Božje?

Mnogi problemi se javljaju kada postavljamo nepotrebne dileme ili ograničavamo stvarnost na

dijalektičke stereotipe. Vjernost ili kreativnost, ortodoksnost ili sloboda, nauk ili životno iskustvo... Mislim da bi trebali živjeti sa cjelovitijim stavom, što hoće reći, sa kršćanskim stavom. Stvarnost ne dopušta zatvoriti se unutar isključivih kategorija. Od nas zahtjeva određeni ekvilibrij, razmišljanje o stvarima, sastavnu „cjelovitost“ koja u konačnici biva vrlo pozitivna također i u našim odnosima s drugima.

Vjernost doktrini smatram savršeno kompatibilnom s otvorenošću prema nadahnućima Duha. Povijest Crkve to potvrđuje. Bez gubljenja svoga identiteta, Crkva je trajno nova. U ovom kontekstu smatram slobodu duha važnom, pri čemu se ona očito ne sastoji od odsutstva obveza ili predanja, već radije od ljubavi. Radi se o onome što je sv. Augustin mislio pod svojom slavnom izrekom: „Ljubi Boga i radi što hoćeš.“ Ili kako se sv. Toma izrazio drugačijim riječima:

„Što više ljubavi osoba ima, toliko je slobodnija.“

Onda kreativna vjernost znači živjeti slobodu ljubavi, nastojeći se otvoriti vječitoj novošću Duha.

Načini činjenja i naviještanja se mijenjaju, ali jezgra, duh, ostaju isti. Vjernost ne dolazi od mehaničkog ponavljanja; ona se očituje kada znamo kako primjeniti isti duh u različitim okolnostima.

To ponekad podrazumijeva i čuvanje slučajnog; ali u drugim slučajevima znači mijenjati stvari. U ovom slučaju, smireno razlučivanje i otvorenost svjetlu Duha su ključni; prije svega kako bi spoznali granice (često ne tako vidljive) između slučajnog i nužnog.

Još jedan rizik ustajale doktrinarne revnosti u našoj Crkve jest umnožavanje duša zarobljenih u racionalizmu koji prezire bilo

kakvo emocionalno očitovanje njihovog osobnog odnosa s Bogom – kao da bi življenje iskrene vjere moglo navesti na upadanje u sentimentalizam. Kao fizičar, biste li se usudili dati nam jednadžbu po kojoj možemo rasti u ljubavi prema Bogu?

Godine učenja teologije i bivanja u blizini određenih osoba navele su me da uvelike cijenim što svjetlo vjere znači također i za korištenje razuma. Ali uvijek bez podcjenjivanja važnosti srca, emocija, koje su duboko ljudske. Naš Bog nam je uvijek blizu: u Euharistiji Isus čini sebe veoma bliskim u intimnosti našega srca.

Jedan od najprovokativnijih izazova našeg vremena jest obnavljanje plodne vrijednosti tišine. Djelo je stručno u formiranju kršćana pozvanih na život u Božjoj prisutnosti usred

svijeta. Možda jedan od „prečaca“ za takvo činjenje jest savjet sv. Josemarie da sebe stavimo u Evandjelje, trajni izvor mudrosti i mira, kao još jedan sudionik događaja. Kako čovjek može dotaknuti živog Isusa danas, sada?

Sveti Josemaria, kada nam je savjetovao da se stavimo u scene Evandjelja kao još jedna od osoba, nam je prenosio svoje vlastito iskustvo. Bog mu je udijelio živu vjeru u Utjelovljenje iz koje je nikla žarka ljubav prema našem Gospodinu, za ići stopama njegovoga života na zemlji i uzeti ga sebi za uzor.

Isus, jer je Bog, kada je došao i živio kao čovjek među nama, odrastao, bivao odgajan, živio u obitelji, radio, imao prijatelje, družio se sa svojim susjedima, patio i plakao... pokazuje nam vrijednost svega ljudskoga u Božjim očima, i da naš svakodnevni

život ima, u jedinstvu s Njim,
božansku vrijednost.

Stoga, možemo „dodirnuti“ živoga
Isusa u svim situacijama
svakodnevnoga života. Iznad svega,
na onim privilegiranim „mjestima“
gdje je On prisutan: u maloj djeci; u
siromašnima, s kojima se na poseban
način htio poistovjetiti; u bolesnima,
u onima koje Papa naziva „patećim
tijelom Kristovim.“ I na intenzivniji
način, kako sam prije istaknuo, u
Euharistiji.

**Opus Dei daje sliku snažnoga
jedinstva, što je hvale vrijedno. Ali
ponekad se čini da ne cijeni zdravu
samokritiku. Vaše prve pisane
riječi vjernicima Djela ukazale su
na sva dobra djela (i uistinu jesu
dobra!) koja ste svi zajedno učinili.
Pitam se slijedeće: Neće li možda
govorenje samo o dobrome i
idealnome (pri čemu razumijem da
je potrebno to činiti) možda**

stvoriti plodno tlo za divljenje samima sebi ili usmjeriti vjernike prema idealizmu brkanja onoga što osoba želi biti (božanska karizma) s onim što osoba zapravo čini (tako često, loša ljudska izvedba).

Divljenje samome sebi jest stalna opasnost za one koji žele biti dobri. I u Opusu Dei, kao i svi ostali, također moramo biti budni i čuvati se od ove opasnosti. Kao što sam prije rekao, blisko sam surađivao s biskupom Javierom Echevarriom više od dvadeset godina. On nam je običavao ponavljati da ljudi u Djelu nisu, niti bi se tako trebali osjećati, ništa boljim od svih ostalih, da smo svi sposobni za bilo koje zlo djelo.

Ali poniznost na osobnoj razini nije dovoljna. Postoji također i kolektivna, institucionalna poniznost koja se očituje na različite načine: u načinu na koji govorimo, u iskrenom

divljenju koje imamo prema drugima, i tako dalje. Zato, kada priznajemo dobre stvari koje su učinjene, je to s ciljem davanja slave Bogu koji je taj koji nam ih omogućava, a ne da sebi čestitamo. Molim Boga da nas oslobodi od hvaljenja samih sebe – nečega na što nas je don Javier često upozoravao, kao i sv. Josemaria.

U tom smislu, uvijek sam smatrala srcu veoma dragim izraz kojeg je koristio kada je govorio o Opusu Dei kao o „djeliću“ Crkve. Duhovne obitelji oblikovane unutar Crkve po nadahnuću Duha Svetoga katkada su izložene riziku. Odakle ja dolazim to se naziva „ne vidjeti dalje od svoga nosa,“ ili drugim riječima, življenja određenog kratkovidnog „kulta“ prema samoj instituciji, ili njezinim karizmama, ili njezinom osnivaču. Kako osoba može izbjeći promoviranje vlastitog brenda, i umjesto toga

staviti Boga i jedinstvo Crkve na prvo mjesto?

Taj izraz „djelić“ Crkve je od svetog Josemarie koji je imao naviku korištenja tipične umanjenice svoga aragonaškog podrijetla za izraziti ton pun privrženosti kojim se izražavao. Kušnja spominjanja samog sebe je stalno svugdje prisutna. Često se očituje kroz pretjerani entuzijazam ili nepriznavanje drugih stvarnosti, ili je plod taštine. Sveti Josemaria je nastojao spriječiti tu opasnost često nas podsjećajući da Djelo postoji samo kako bi služilo Crkvi na način na koji Crkva želi da joj se služi. Ako je služenje Crkvi – nužan izraz naše ljubavi prema Kristu – trajna stvarnost u životu svakoga od nas, tada smo na pravome putu.

Ponekad se pitam zašto se molimo za jedinstvo među kršćanima, a zaboravljamo na jedinstvo unutar same Crkve. Evo primjera: obitelj

je jedna od najvećih žrtava u našem društvu i, nažalost, također unutar Crkve. U Španjolskoj, ako imate mnogobrojnu obitelj, često vas pitaju: „Opus ili Kikovi?“ Kako možemo, ostajući vjerni primljenim darovima, naučiti ljubiti bogatstvo drugih kao plod Božjeg raznolikog načina djelovanja?

Za ljubiti je najprije potrebno poznavati. Mnoge podjele i nesporazumi u Crkvi proizlaze iz nedostatka znanja. I uglavnom ih se rješava spoznavanjem stvarnosti, prave situacije.

Štoviše, ljubiti Krista znači ljubiti svakoga, a na poseban način one koji na ovaj ili onaj način posvećuju svoje živote širenju Evanđelja. Radost je također istinski most koji ujedinjuje ljude, pomažući im nadvladati njihove razlike.

Vezano za bolje upoznavanje jedni drugih (prije svega onih koji dijele našu vjeru), što je s organizacijom nekih zajedničkih pothvata?

Primjerice, što bi se dogodilo ako bi obiteljski događaj organizirali neokatekumeni i vjernici Opusa Dei? Ili ako bi mladi iz Zajedništva (Communion) i Oslobođenja sudjelovali na UNIV kongresu? Ili ako bi vi organizirali međureligijski susret, rame uz rame s fokolarima?

Mi katolici se izlažemo riziku, kako je Papa Franjo istaknuo, reduciranja apostolata na strukture, aktivnosti ili događaje koji često nisu posebno učinkoviti za dopiranje do srdaca i umova onih koji ne poznaju Krista.

Ono što je nužno u Djelu jest pružanje dobre kršćanske formacije kako bi svatko mogao djelovati sa slobodom i inicijativom, individualno. Ti mogući susreti koje

spominjete zasigurno mogu biti katkada korisni, i zapravo su se u nekim prilikama i održali, posebice kada su Papa ili biskupi bili ti koji su preuzeli inicijativu.

U svakom slučaju, mislim da uz sastajanje na ove načine, mi najčešće provodimo dane izvršavajući svoje svakodnevne aktivnosti: na radnom mjestu, u školi, kulturi, poduzeću, politici. Tamo, gdje već rade katolici različitih „boja“ možemo surađivati u bezbrojnim evangelizacijskim inicijativama: s otvorenim ekumenskim duhom, rame uz rame s ostalim kršćanima, zajedno s mnogim drugim ljudima dobre volje.

Slijedeća Crkvena sinoda bit će posvećena zvanjima mladih, temi koja izaziva kontroverze vezano za Opus Dei. Dobronamjerni apostolski žar možda je „iznudio“ neke odluke za posvetiti se ili je možda pretvorio tu apostolsku

misiju u zadatak za kojeg treba pokazati neke rezultate. Ako je to i bio slučaj, kako bi mogli izbjeći da se takve stvari ponove? Bi li bilo djelotvorno ići dalje od prozelitizma i umjesto njega promicati apostolat „zaraznosti“ odnosno primjera?

Benedikt XVI. i Franjo su se obojica pozivala na prozelitizam u negativnom smislu kojeg je poprimio u posljednje vrijeme, posebice u ekumenskoj sferi, i objasnili su vrlo dobro što je kršćanski apostolat uistinu. Naravno, smisao u kojem je sveti Josemaria rabio izraz „prozelitizam“ nije bio negativan; on je uvijek bio odlučan branitelj slobode. Moguće je da su u određenim prilikama neki ljudi počinili pogreške koje navodite. Ovdje dolazi u sjećanje, između toliko praktičnih očitovanja ljubavi koju je sveti Josemaria imao prema slobodi, maleni detalj, ali jedan kojeg

smatram vrlo značajnim. Kada ga je jedna majka zamolila da blagoslovi dijete koje je nosila u svojoj utrobi, blagoslov je bio ovaj: „Neka budeš veliki prijatelj slobode.“

Možda bi cilj trebao biti da se drugi zapitaju: „Odakle dolaze radost i ljubav koju ti ljudi imaju?“

Zapravo, ne radi se toliko o „činjenju apostolata“ koliko o bivanju apostolom. Stoga, ponavljam da je davanje svjedočanstva apsolutno nužno. Ali to ne isključuje već zahtijeva pozitivno prenošenje Evandjelja, poziva da se slijedi Isusa koji proizlazi iz stvarne ljubavi prema drugima, te stoga s punim poštovanjem prema njihovoj privatnosti i slobodi. U ovome, kao i u svemu, Isusov primjer je blistav i odlučujući. Ne samo da je „prošao zemljom čineći dobro,“ već je također bio eksplicitan i vrlo izravan u svojim konkretnim prijedlozima:

„Slijedi me,“ „Obratite se i vjerujte
Evandjelju.“

**Opus Dei je poznat prema svojoj
brizi za obrazovanje na svim
razinama i na svakom kontinentu.
Kako čovjek može živjeti u svijetu
bez da postane svjetovan?**

**Ponekad, u pothvatima
poduzimanim od strane vjerskih
institucija, logika uspjeha postaje
kriterij i prioritet se daje
postizanju izvrsnosti ili opipljivim
zaslugama dodijeljenim prema
određenom kriteriju. Kako osoba
može izbjeći zasjenjivanje izvorne
zadaće koja se sastoji od sve boljeg
pokazivanja ljepote Božjega lica?**

Prije sam spomenuo opasnost
dijalektičkih stereotipa. Mislim da
kada ljudi iz Opusa Dei promoviraju
obrazovne centre ili škole žele da oni
budu izvrsni sa profesionalnog
stajališta, a istovremeno i da pružaju
odlično kršćansko obrazovanje,

uvijek poštivajući slobodu studenata i njihovih obitelji.

Ne samo da tada nema sukoba, već kršćanski duh zahtijeva integraciju. Gledano iz drugog ugla, pitanje je potvrđivanja djelima činjenice da bivanje kršćaninom ne donosi sa sobom nebrigu u odnosu na ljudsko ponašanje, naprotiv.

Bojim se da se nisam dobro izrazila. Ne radi se toliko o „ili, ili“ – ili ljudski uspjeh ili puštanje da Bog zasja. Niti govorim konkretno o apostolatima Djela. Živimo u okruženju militantnog sekularizma koje nas lako može navesti na pomisao da je opasno spominjati Boga i da je bolje ostaviti ga pisanog malim slovima ili ga dodavati kao uklonjivu „naljepnicu.“ Kako se čovjek može suočiti s izazovom govorenja o Bogu s prirodnošću, sa žarom, bez kompleksa, kao o divnoj Ljubavi

koja uzdržava naš život i naše pothvate?

Sigurno da možemo imati dojam življenja u nemirnim vremenima. Ali također možemo vidjeti i veliku želju za promjenom. Naš se svijet, čini se, udaljava od Boga, ali nasuprot tome se ipak osjeća tolika žeđ za duhovnim... Božje djelovanje se odvija danas i sada, u vremenima u kojima nam je dano da živimo, i nadam se da ćemo se njemu i otvoriti! Kada neki mislioci kažu da su odnosi među osobama u našem društvu postali „fluidni“ i kada ukazuju na brodolom na obalama površnoga i prolaznog – to nas ne bi smjelo ispunjati pesimizmom ili ogorčenošću, već nas potaknuti da još marljivije širimo radost Evandjelja.

Možda bi jedan od prvih koraka mogao biti poći od pretpostavke da brojnost nije toliko važna koliko

milost. Ako živimo kršćanstvo u manjini, ali s nepokolebljivom vjerom zrna gorušičina...

Uvjeren sam da je jedan od važnijih izazova Crkve danas pružanje nade svakoj osobi a osobito najmlađima, obiteljima koji trpe zbog poteškoća ili rastave, te žrtvama siromaštva (ne samo materijalnog, već toliko često izraženog i u osamljenosti ili ispraznom življenju).

Za suočiti se s ovim izazovom, a s obzirom na naša osobna ograničenja i grijehe, jedini način jest osjetiti Isusov milosrdni pogled i zamoliti ga da nas pošalje donositi njegovu Ljubav našim suvremenicima.

Crkva je dodijelila Djelu status osobne prelature na službu univerzalnoj Crkvi i partikularnim crkvama. Ali ga se često percipira kao „izvanbiskupijsku“ stvarnost. Ako ćemo pošteno, mnogi svećenici prelature nadoknađuju manjak

biskupijskih svećenika. Ali u praktičnim relacijama, činjenica da vjernici prelature primaju kršćansku formaciju u vlastitim centrima, imaju vlastite ispovjednike, vlastite apostolske zadaće, može li ih to navesti da žive na marginama svakodnevnog župnog života? Kako se osoba može suočiti s izazovom bivanja „živim kamenjem“ (integriranim, ne samo dodanim) unutar strukture Crkve?

Možda na ovu temu, kada govorite od Djelu, vi zapravo govorite o svećenicima Prelature ili numerarijima. Ali većina vjernika Opusa Dei su zapravo supernumerariji koji aktivno sudjeluju u životu župe, unutar svojih odgovornosti, žonglirajući svoje profesionalne i obiteljske odgovornosti. Nije uvijek jednostavno naći vremena, ali svatko čini ono što može. S druge strane,

svećenici koji pripadaju Svećeničkom društvu Svetoga Križa su biskupijski svećenici, u potpunosti uključeni u pastoralne zadatke svojih biskupija. Po mome mišljenju, kako vrijeme bude prolazilo, ovaj crkveni vid njihovog djelovanja, koji danas možda nije toliko dobro poznat, će postajati jasniji.

Ponekad ne uspijevamo vidjeti Crkvu kao Otajstveno tijelo Kristovo, te da svatko od nas sa svojim pozivom doprinosi bogatstvu milosti koje nam dolazi kroz Općinstvo svetih. Ali pitam se nije li još jedan od velikih izazova s kojima se Crkva suočava taj da župe trebaju biti više obogaćene karizmama Duha Svetoga. Mislim da je potreban određeni napor kako bi se oboje ostvarilo.

U tom smislu, ono što nam može pomoći jest promjena stava. Umjesto da vodimo računa o tome što tko

radi, trebali bi zahvaliti Bogu što svi zajedno radimo za Njega! U mom prvom pismu kao Prelat, mislim da sam bio jasan u ovom pogledu.

Napisao sam: „Želim potaknuti neke vjernike Prelature, suradnike i mlade da slobodno i odgovorno surađuju na poučavanju Katekizma, održavanju bračnih tečajeva, radu župnih socijalnih službi ili drugim mjestima gdje su potrebni, uvijek u skladu s njihovim svjetovnim statusom i njihovim laikalnim mentalitetom. I da ni na koji način ne ovise o autoritetu Prelature. S druge strane, želim također posebno spomenuti muškarce i žene vjernike koji su toliko dobra učinili, te i dalje čine, za Crkvu i za svijet. 'Tkogod ne ljubi i časti svećeničko znanje nije moj prijatelj,' učio nas je sveti Josemaria. Uz to, radosno mislim na toliko, kako redovničkih tako i biskupijskih svećenika čija su zvanja procvjetala kroz njihovu povezanost s Djelom.“

Pada na pamet također nešto što ljudi dovode u pitanje kada je riječ o Djelu, jedan vid pastoralne prakse: činjenica da su muškarci i žene odvojeni, što može biti učinkovito i ponekad nužno. Je li to dio temeljne karizme Djela? Ne bi li bilo neprirodno ne dopuštati nikakvih iznimaka? Izvana, to može biti viđeno kao nešto što guši zdrave inicijative koje se prirodno javljaju, ili koje pospješuju zbližavanje mladih ljudi, ili dijeljenje duhovnoga među supružnicima...

U Djelu, odvojenost muškaraca i žena ograničena je na sredstva formacije, na centre u kojima se ona pruža, i na organizaciju različitih apostolata. U ovim slučajevima odvojenost jest dio izvorne karizme koja je utemeljena na iskustvenim pastoralnim razlozima za takav pristup, iako razumijem da neki ljudi ne dijele takav pogled i preferiraju drugačije

načine činjenja stvari koji su također jednako legitimni. Osim ovih sredstava formacije postoji mnogo aktivnosti u kojima sudjeluju i muškarci i žene: tečajevi za bračne parove ili zaručnike, susreti za majke i očeve djece koja sudjeluju u klubovima za mlade, inicijative u župama u kojima djeluju svećenici Prelature, itd. I tu nisu uključene bezbrojne neformalne aktivnosti do kojih dolazi kroz inicijativu i kreativnost obitelji.

Po mome mišljenju, ono što je važno jest da supružnici prime formaciju koja će im pomoći ojačati njihove brakove i njihove obitelji. To je svrha pružanja formacije koju nudi Djelo.

Živimo u poprilično napetim i turbulentnim vremenima. Pri tome posebno mislim na mjesta gdje je Crkva progonjena. Kako možemo odgovoriti na mučeništvo

tolike naše braće i sestara koji polažu svoje živote za Krista?

Prije svega, prateći ih našom molitvom. Ne možemo se naviknuti na ovu vrstu vijesti koje se nažalost događaju svakodnevno. Sveti Josemaria, koji je duboko suosjećao sa svime što je utjecalo na Crkvu, osudio je „urotu šutnje“ koja je opteretila progonjene kršćane, posebice one koji su u to vrijeme živjeli iza Željezne zavjese. Tražio je od ljudi u Djelu – a mislim da njegov savjet vrijedi za sve katolike – da se šutnji suprostavimo s informacijama, obznajući ono što se događa progonjenim kršćanima i pomažući im na koje god načine možemo. Informacija je ključ jer obznajivanje stvarnosti nas može potaknuti na aktivnu i velikodušnu pomoć.

**Ponekad imamo osjećaj da živimo
u poludjelom svijetu. Što ste**

zatražili od Gospe na svom nedavnom putovanju u Fatimu?

U njezinoj majčinskoj prisutnosti prošao sam kroz neke izazove ovoga našega svijeta, toliko složenog i uzbudljivog. Zamolio sam je za milost pronošnja Evandjelja do svijeta u njegovom izvorno čistom obliku, te istovremeno u njenoj zračnoj novosti. U kasnije poslanoj poruci mojoj djeci napisao sam nešto što mislim da može biti korisno: „Naš poziv poziva svakoga od nas, s našim duhovnim i intelektualnim resursima, s našim profesionalnim vještinama ili životnim iskustvima, te također s našim ograničenjima i nedostacima, da nastojimo vidjeti kako možemo sve više i više surađivati u ogromnom zadatku postavljanja Krista na vrhunac svih ljudskih aktivnosti. Za to učiniti trebamo duboko poznavanje vremena u kojem živimo, njegovih dinamika i potencijala, te također

ograničenja i nepravdi, ponekad ozbiljnih, koje ga pogađaju. Iznad svega potrebno nam je osobno jedinstvo s Isusom u molitvi i sakramentima. Tako ćemo biti u mogućnosti ostati otvoreni djelovanju Duha Svetoga kako bi, s milosrđem, kucali na vrata srdaca naših suvremenika.

Mislim da ove riječi mogu biti prikladan zaključak našeg razgovora u kojem bih rado spomenula još i više tema. Ali moramo stati ovdje. Puno vam hvala na vašem vremenu i iskrenim odgovorima, te također što niste odbili nijedno od neugodnih pitanja! Hvala vam što ste nastojali, zajedno s nama, graditi mostove.

Zahvaljujem i ja vama na vremenu koje ste proveli sa mnom. Osim toga, bilo je divno razgovarati u ozračju slobode, otvorenosti i privrženosti

gdje uvijek učimo jedni od drugih. Zapravo sam sretan što ste me pitali neka pitanja koja mogu biti naporna, ali koja su mi dala priliku za osvrnuti se na neke zanimljive točke i koja su, osim toga, bila motivirana iskrenom željom za širenjem istine. Dok ovo govorim, pada mi na pamet izraz iz 3. Ivanove poslanice: „suradnici istine,“ kojeg je Joseph Ratzinger odabrao kao svoj biskupski moto.

Hvala vam i na vašoj predanosti u vođenju tisuća ljudi svih rasa i staleža u svijetu. Jer trebamo nastaviti izgrađivati obitelji, Crkvu i ovaj naš blagoslovljeni svijet s radošću Evanđelja. Neka također i svatko od naših čitatelja zamoli Boga za snagu da vjerno ispuni svoje poslanje i tako ćemo svi izaći kao pobjednici!

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/intervju-s-prelatom-
fernando-ocariz-alfayomega/](https://opusdei.org/hr-hr/article/intervju-s-prelatom-fernando-ocariz-alfayomega/)
(22.03.2026.)